

Negdje na putu preko Vran planine

PUT U NEPOZNATO – POZNATIMA

začudjujuće lagan. Krenuli smo na središnji događaj našega puta – polaganje kamena temeljca. Redali su se govornici, zahvale. Marija Županović u znak zahvalnosti, fra Grebenar dao je naslikati portret.

Trajalo je to poprilično dugo, tako da nam je poremetilo cijeli

škole, nemaju ni knjiga, ni predavača, a ni prave prakse. Obećale smo da ćemo im poslati stručne knjige, koje su već i poslane zahvaljujući akciji zagrebačkih sestara.

Oko 14 sati počeo je povratak: Gornji Vakuf, Prozor, Rama i dalje preko planine. Atmosfera, na-

»BIJELIM PUTEM«

DO SREDNJE BOSNE

Krenule smo u nepoznato, u zemlju opasnog življenja. Odlučile smo krenuti sa skupinom humanističkih zanesenjaka s dr. Slobodanom Langom na čelu. Vozili smo hranu, knjige i »kamen« i »Parni valjak« – i autobus pun važnih osoba. Nakon Sinja neugodno iščekivanje na granici, te još 50 kilometara prašine i straha na Vran planini, sablasne slike razaranja u Rami, Prozoru, Gornjem Vakufu. Konačno smo stigli u Novi Travnik.

Grad je djelovao spokojno, mladež na biljaru, djeca na cesti. U Novoj Bili dočekali su nas s glazbom, kao spasitelje. Naši su prethodnici za njih to doista i bili, mi zasigurno ne. Svi smo plakali, neznajući razlog, ali nije ga ni potrebno tražiti. Unutrašnjost crkve-bolnice bila je podijeljena u dva dijela. Iza zavjese su ležali ranjenici, neki ranjena tijela, neki ranjene duše. Simboliku je pojačavala izložba ratnih fotografija, s kojih je curila patnja ovog rata.

Vraćale smo se u Novi Travnik u sitne noćne sate, neznajući da li ćemo noć provesti na ulici ili u

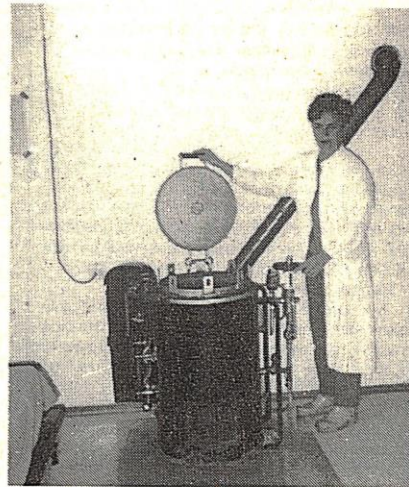
»predsjedničkom« apartmanu. Izabrale smo ovo drugo. Grijanje u sobi bilo je, kako su kazali naši prijatelji, misliona imenica za maštovitije, ali smo imali staklo na prozorima i tople vode, i, naravno, vlastite vreće za spavanje. Izlazak ujutro iz hipotermije bio je

dnevni plan. Na glavnoj proslavi polaganja kamena temeljca bilo je ljudi sa svih strana, i staro i mlado, i veliko i malo. U Vitezu je priređen svečani ručak za sve sudionike velikog događaja. Trajao je do kasno popodne, te smo svoj odlazak u bolnicu morale po-

kon svega proživljenog, bila je dobra, jedino je autobus zatrovala prašina, kad se na Vran planini autobus ponovo pretvorio u usisivač. Veselili smo se dolasku u Tomislavgrad. Ostatak puta bio je tak i daleko kraći nego pri dolasku.

Branka Rimac, Marijan Jelović (Nova Bila) i Dubravka Matijašić-Bodalec u kabini vozila

Instrumentarka u bolnici u Novoj Bili – autoklav na drva!

Kamen temeljac za novu bolnicu u Novoj Bili

maknuti za slijedeći dan. Naime, to popodne bio je koncert »Parnog valjka« u Novom Travniku, koji se nije smio produžiti iza 19 sati kada je počinjao policijski sat. I još nešto važno – stanovnici Novog Travnika za vrijeme našeg boravka bili su pošteđeni redukcije električne energije.

Četiri sata su nam kolegice i kolege pričali o sebi, o uvjetima rada, životu preživljavanja. Učenice Srednje medicinske

Što reći poslije svega?

Osjećaj ponosa i nelagode poslije svega viđenog. Ne toliko zbog silka srušenih i spaljenih kuća; već zbog ponosnih i snažnih ljudi koji se uporno trude ostaviti dojam normalne svakodnevice.

Zahvaljujemo svima koji su sudjelovali u akcijama i nadamo se daljnjoj dobroj i još boljoj suradnji. **Branka Rimac**